

12 december 1988, in het geding Kühne en Heitz BV, te Rotterdam, tegen Produktschap voor Vee en Vlees, te Rijswijk, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen over de volgende vragen:

1. Is artikel 2, lid 2, eerste alinea, van Verordening (EEG) nr. 3602/82 (1) geldig?
2. Zo ja, aan de hand van welke criteria dient de natuurlijke verhouding van spierweefsel en been in het hele deelstuk, bedoeld in de in vraag 1 vermelde bepaling, te worden vastgesteld?

(1) PB nr. L 376 van 31. 12. 1982, blz. 23.

Beroep, op 14 december 1988 ingesteld door SpA Società Finanziaria Siderurgica Finsider en SpA Italsider, beide in liquidatie, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak 363/88)

(89/C 25/08)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 14 december 1988 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door de SpA in liquidatie Società Finanziaria Siderurgica Finsider te Rome en de SpA in liquidatie Italsider te Genua, beide vertegenwoordigd en bijgestaan door C. Grassetti en G. Greco, advocaten bij de Corte di Cassazione te Rome, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van N. Schäffer, advocaat aldaar, Avenue de la Porte Neuve 12.

Verzoeksters concluderen dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Europese Gemeenschap, in casu de Commissie, aansprakelijk is voor de schade die verzoeksters hebben geleden doordat zij in de jaren 1984, 1985 en 1986 geringere hoeveelheden produkten van de categorieën Ia, Ib en II op de nationale markt hebben kunnen afzetten;
- de Europese Gemeenschap, in casu de Commissie, te veroordelen tot betaling van de daaruit voortvloeiende schade ten belope van het in het beroep-schrift (1) berekende bedrag of van het hogere of lagere bedrag dat het Hof passend zal achten;

(1) De totale schade van verzoeksters bestaat uit de navolgende bedragen:

Categorie	1984	1985
Ia + II:	53 992 620 000 lire	68 725 260 000 lire
Ib:	21 387 600 000 lire	14 278 680 000 lire
Categorie	1986	
Ia + II:	104 299 920 000 lire	
Ib:	14 167 620 000 lire.	

— de Europese Gemeenschap, in casu de Commissie, te veroordelen om vanaf de datum van het arrest waarbij de aansprakelijkheid is vastgesteld, rente te betalen over genoemde bedragen;

— de wederpartij te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

Het beroep betreft de vergoeding van de schade die de Commissie heeft veroorzaakt doordat zij, door handelen of nalaten, heeft toegestaan dat de traditionele leveringen op de Italiaanse markt, geregeld door artikel 15 B van Beschikking nr. 234/84/EGKS (2), werden overschreden. De Commissie heeft onrechtmatig gehandeld door tijdens de hele periode waarin die beschikking van kracht was (1984, 1985, 1986) de regeling van artikel 15 B openlijk, systematisch en gewild naast zich neer te leggen en zich inzonderheid niets gelegen te laten aan haar verplichting krachtens lid 4, tweede zin, van artikel 15 B (de verplichting om de ondernemingen te verzoeken de vastgestelde verstoringen in het evenwicht van hun traditionele leveringen ongedaan te maken). Even onrechtmatig is de houding van de Commissie met betrekking tot de maatregel bedoeld in artikel 15 B, lid 5, waar deze had moeten worden toegepast. Het niet toepassen van die maatregel levert misbruik van discretionaire bevoegdheid en schending van het vertrouwensbeginsel op. Onrechtmatig is ook de wijze waarop de Commissie gebruik heeft gemaakt van de discretionaire bevoegdheid bedoeld in artikel 10, lid 1, van de verschillende algemene beschikkingen betreffende productiequota; dit heeft de aanzienlijke overschrijding van de traditionele leveringen in de subcategorie kleine gelaste buizen (ex categorie Ia) bevorderd. — De schade van de Italiaanse bedrijven komt overeen met de hoeveelheid produkten van de categorieën Ia, Ib en II uit de EGKS waarmee de traditionele leveringen werd overschreden. De schade is uitsluitend geleden door de bedrijven van de groepen Finsider en Falck, de enige die in Italië produkten van de categorieën Ia, Ib en II vervaardigen.

(2) PB nr. L 29 van 1. 2. 1984, blz. 1.

Beroep, op 14 december 1988 ingesteld door SpA Acciaierie e Ferriere Lombarde Falck tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak 364/88)

(89/C 25/09)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 14 december 1988 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door SpA

Acciaierie e Ferriere Lombarde Falck te Milaan, vertegenwoordigd en bijgestaan door C. Grasseti en G. Greco, advocaten bij de Corte di Cassazione te Rome, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van N. Schäffer, advocaat aldaar, Avenue de la Porte Neuve 12.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Europese Gemeenschap, in casu de Commissie, aansprakelijk is voor de schade die verzoekster heeft geleden doordat zij in de jaren 1984, 1985 en 1986 geringere hoeveelheden produkten van de categorieën Ia, Ib en II op de nationale markt heeft kunnen afzetten;
- de Europese Gemeenschap, in casu de Commissie, te veroordelen tot betaling van de daaruit voortvloeiende schade ten belope van het in het beroepschrift (*) berekende bedrag of van het hogere of lagere bedrag dat het Hof passend zal achten;
- de Europese Gemeenschap, in casu de Commissie, te veroordelen om vanaf de datum van het arrest waarbij de aansprakelijkheid is vastgesteld, rente te betalen over genoemde bedragen;
- de wederpartij te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten zijn dezelfde als in zaak 363/88.

(*) De totale schade van verzoekster bestaat uit de navolgende bedragen:

Categorie	1984	1985
Ia + II:	4 468 860 000 lire	5 100 240 000 lire
Ib:	1 669 200 000 lire	868 920 000 lire
Categorie	1986	
Ia + II:	15 454 020 000 lire	
Ib:	1 649 200 000 lire.	

Verzoek van het Tribunal de grande instance te Nice van 12 december 1988 om een prejudiciële beslissing in de strafzaak tegen J. M. Delattre

(Zaak 369/88)

(89/C 25/10)

Het Tribunal de grande instance te Nice heeft bij beschikking van 12 december 1988, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 20 december 1988, in de strafzaak tegen J. M. Delattre het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

Vraag nr. 1

- i) Moet het woord „ziekte” zoals gebezigd in de genoemde richtlijnen, eenvormig worden uitgelegd aan de hand van een gemeenschappelijke definitie, of staat het de Lid-Staten vrij bij de uitvoering van die richtlijnen de betekenis van het woord ziekte zelf te bepalen?
- ii) Indien voor het woord „ziekte” een gemeenschappelijke definitie geldt, kan dan een produkt „A”, dat in een Lid-Staat als voedingsmiddel wordt beschouwd en in verband waarmee in de reclame gewag wordt gemaakt van natuurlijke lichamelijke functies (spijsvertering, galafvoer), in een andere Lid-Staat als geneesmiddel worden aangemerkt wanneer een Gemeenschapsrichtlijn tot harmonisatie van de regels die gelden voor een produkt „B” (natuurlijk mineraalwater, Richtlijn 80/77/EEG (*sic*)) uitdrukkelijk verklaart dat diezelfde natuurlijke lichamelijke functies niet als ziekte zijn te beschouwen?
- iii) Indien voor het woord „ziekte” een gemeenschappelijke definitie geldt, zijn dan vermeldingen van gewaarwordingen of toestanden zoals honger, een zwaar gevoel in de benen, vermoeidheid en/of jeuk („een gewaarwording aan de opperhuid, waardoor men gaat krabben”) te beschouwen als even zo vele verwijzingen naar ziekten?
- iv) Indien daarentegen elke Lid-Staat vrij is om zijn eigen definitie van het begrip ziekte vast te stellen, mag een Lid-Staat dan de verkoop blokkeren van een voedingsmiddel dat in een andere Lid-Staat onder wettelijke controle vrij verkocht wordt, onder voorwendsel dat dat produkt beantwoordt aan een „ziekte van de mens” (in de betekenis die bedoelde Lid-Staat aan dit begrip heeft gegeven), en zonder vooraf het advies te hebben gevraagd van de comités die zijn opgericht om te voorkomen dat nationale bepalingen onderling dan wel met het Gemeenschapsrecht in strijd komen — met name het Comité voor farmaceutische specialiteiten (ingesteld bij Richtlijn 75/319/EEG (*sic*)), het Permanent Comité voor levensmiddelen (Besluit 69/414/EEG), het Comité voor cosmetische produkten (Richtlijn 76/768/EEG) en/of het Comité voor normen en technische voorschriften (Richtlijnen 83/189/EEG en 88/182/EEG) — ?

Vraag nr. 2

- i) Kan een Lid-Staat, gelet op het arrest-Van Bennekom en meer in het bijzonder op rechtsoverweging 19 daarvan, de vrije invoer en verkoop beperken van een voedingsmiddel vervaardigd van een algemeen gebruikte plant (look), welk produkt rechtmatig wordt geproduceerd, gecontroleerd en verkocht in een andere Lid-Staat, op grond dat het vanwege zijn